

Cir k e l p u n t

Neemt op uw kruis.
Schudt de wereld van u af.
Maakt u los
van de banden des bloeds.
Onderwerpt de oude mens.
Bouwt de Nieuwe Mens.
Vervult de heilige Wet.
Geeft ruimte aan de duif
met witte vleugelen.
Zet geen slang naast haar.
Verheugt u, mijn geliefden.

Uit Mani's lichtschat

Want er is niets verborgen wat niet geopenbaard zal worden;
en er is niets gebeurd om verborgen te blijven,
maar opdat het in het openbaar zou komen.'

J.C. in Marcus 4,22

Beste lezer,

Sinds vijf jaar verschijnt deze nieuwsbrief op de website , veel werd gedeeld en doorgegeven en mocht dit als voedsel dienen voor de zoekende ziel. Voorlopig zal dit nu de voorlaatste nieuwsbrief zijn, doch nieuwe artikelen of andere inspiraties zullen wel nog regelmatig verschijnen op de website.

We blijven de Vlam brandend houden opdat elkeen de 'schat' in zijn binnenste mag ontdekken die daar al eeuwig verborgen ligt en wacht. Want terwijl de wereld steeds verder lijkt weg te draaien van haar bestemming en de verharding toeneemt in dit aardse veld, blijft de Lichtkracht van Christus levendig aanwezig, zoekend om door te kunnen breken en zich uit te kunnen storten in de harten der mensen.

Vooraf in deze tijd komt alles in het Licht te staan, zowel ten goede als ten kwade. Wat verborgen werd komt naar boven, wat geheim was komt naar buiten. Zo is het ook met de Oude Wijsheid.

Veel heilige teksten zagen het daglicht na bijna 2000 jaar te zijn opgeborgen, omdat de tijd rijp was dat velen hun geheimenissen zouden kunnen verstaan.

De oude dikke kerkmuren zijn aan het afbrokkelen, samen met de dogmatische leer van geboden en verboden die hen in stand hield. De 'muren' van Mysteriescholen daarentegen waren nog nooit zo transparant als nu, de drempel laag; de leer van het innerlijke verborgen leven straalt de wereld in.

Zo biedt de Universele Waarheid een totaal ander perspectief op het Menszijn dan wat ons eeuwenlang werd voorgehouden door de patriarchale kerken. Die Wijsheid komt tot ons via verschillende kanalen, opdat elkeen zijn weg zou kunnen vinden uit dit donkere doolhof van bestaan en werpt een Licht op het te begane pad. Zo vinden allen die zoekend zijn het aangepaste voedsel voor hun ziel.

God laat ons nooit los, het is de mens die afstand schept en zijn eigen ervaringsweg gaat tot een innerlijke onrust hem aanzet tot zoeken naar het waarom van zijn bestaan.

In deze tijd zijn er vele wegen om te verkennen, meestal doodlopend en destructief voor zij die slechts de uiterlijke vormen zien en verheerlijken, Levend voor zij die de Waarheid proeven die in elke vorm straalt en raken kunnen aan het universeel Beginsel dat de Mens is , God in wording.

Hiertoe openbaarde Christus zichzelf in deze materie, hiertoe komt Hij op deze aarde: om te vinden wat Hem toebehoort . Daar, in dat goddelijk Beginsel ontspringt de gouden draad die alles verbindt en een leidraad wordt op het pad van de zoekende mens.

Zo wordt de ziel opgevist uit de poel des doods en verlost van de

Johannes is de natuurgeboren mens die geheel en al besloten is het pad van de grote bevrijding te bewandelen, en alle consequenties daarvan van harte te aanvaarden. Deze mens brengt het grootste offer dat een mens maar brengen kan, namelijk het offer van zichzelf.

Catharose de Petri

www.piritualeteksten.nl

Als zij die jullie leiden zeggen:
 Zie het Koninkrijk is in de hemel,
 dan zullen de vogels des hemels jullie voor zijn.
 Als zij zeggen: het is in de zee,
 Dan zullen de vissen jullie voor zijn.
 Maar het Koninkrijk is binnenin jullie en buiten jullie.
 Als jullie jezelf kennen zullen jullie ook gekend worden
 en zullen jullie weten dat jullie zonen van de levende Vader zijn.
 Maar als jullie jezelf niet kennen dan zullen jullie in armoede zijn,
 dan zijn jullie de armoede
 Jezus in het Evangelie van Thomas, logion 3

banden der natuur; zo wordt zij tot leven gewekt en bevrijd, door te verzaken aan de dwaling en te sterven naar haar oude natuur. Dan zal de ziel gaan zingen van een land haar welbekend. Dronken van extase, bedwelmd door die fijne geur en smaak zingt zij woordeloos een hemelse melodie, omdat onzegbaar geworden is wat haar beroert....

Zo zal dan ook de Gnosis of de universele Waarheid haar geheimen slechts prijsgeven aan hen die hiervoor toebereid zijn en het waard zijn haar te ontvangen. Zolang het hart ontoereikend is, wordt zij enkel met het hoofd gegrepen en blijft op die manier een gesloten boek en dode letter. Zo is men niet in staat om het aroma ervan te proeven en kent men slechts het uiterlijke beeld van wat zij in werkelijkheid is. Van de tempel van het hart werd een rovershol gemaakt en zolang het Licht niet ingedaald is zal dit zo blijven.

“En Hij trof in de tempel mensen aan die runderen, schapen en duiven verkochten, en de geldwisselaars die daar zaten. En nadat Hij een gesel van touwen gemaakt had, dreef Hij ze allen de tempel uit, ook de schapen en de runderen. En het geld van de wisselaars wierp Hij op de grond en de tafels keerde Hij om. En Hij zei tegen hen die de duiven verkochten: Neem deze dingen vanhier weg, maak niet het huis van Mijn Vader tot een huis van koophandel”
 Johannes 2

“Daarom zeg ik dit: Als de discipel leeg is zal hij vol licht zijn maar als hij verdeeld is zal hij vol duisternis zijn.” Jezus in het Thomasevangelie logion 61

Daar waar Christus intrek neemt zal het oude worden afgebroken opdat het nieuwe kan verrijzen.

*“Ik zal dit huis omverwerpen
 en niemand zal het weer kunnen opbouwen.”*
 Jezus zei in het Thomasevangelie logion 71

Een Nieuw Kleed zal worden geweven ter opstanding van de Hemelse Mens, de Christus in u. Daarom zal de zoeker alle uiterlijkheden los laten, zich ontdoen van alles wat hem bindt, om pelgrim te worden op het Pad naar het Licht, een Pad dat zich zal openbaren als de ‘schat’ in zijn binnenste. Bereid u dan voor op de innerlijke pelgrimage waartoe u geroepen bent. Laat uw hart een vruchtbare bodem zijn waarin het Woord gezaaid kan worden en zijn weerklank vindt, opdat het groeien en rijpen kan tot de oogst. Vertrouw op de Hovenier en zijn Dienaren, want

vele Oogstlieden bereiden zich voor op deze dag, de aankondiger van de nieuwe Dageraad.

Ook al lijkt de mensheid verzwolgen te worden door de zware en duistere krachten die deze aarde teisteren toch blijft de Hoop levend dat het Licht zal zegevieren op deze planeet en in de mens.

Mag het dan *“aan u gegeven zijn de geheimenissen van het Koninkrijk Gods te kennen”* (naar J.C.), opdat je zal kunnen zien en horen en de dag kan aanbreken dat Christus mag opstaan in u! Dan zal er Vreugde zijn om wat verloren was en gevonden is.

“En ziet, Ik ben met u al de dagen tot de voleinding der wereld. Amen” J.C.

Deze Belofte zal blijven klinken in eeuwigheid en is een Troost wanneer de nacht valt voor de ziel...

Laat je dan niet ontmoedigen door Zijn schijnbare afwezigheid, jij zelf bent de belemmering en de drempel die verhindert om te zien. Jijzelf bent de beeldenmaker, de schepper van je eigen denkbeelden. En zolang hieraan vast gehouden wordt kan men niet werkelijk zien, proeven en horen.

*“We don't see things as they are,
 we see things as we are”*

Dit is de kern van hoe gekeken wordt en wat gezien wordt. Alleen door het Licht wordt de ziel verlost van haar dwaling en herstelt in haar wat zich ooit afscheidde. Wanneer er Eenheid is is er ook geen verdeeldheid meer maar Inzicht.

Zo worden we steeds weer opgeroepen tot alertheid, tot het behoud van de juiste focus, om zich niet te laten afleiden door wat zich op het pad manifesteert, maar door onze ogen gericht te houden op wat er echt toe doet. Velen gingen ons voor om te voltooiën wat ooit begonnen is, waartoe we te allen tijde geroepen zijn. Blijf daarom trouw aan je zielsopdracht en luister naar de innerlijke stem die je brengt waar je moet zijn, wat het ook is. In dit handelen ligt het ware Geluk...

“Wees op uw hoede dat uw hart niet op enig moment bezwaard wordt door roes en dronkenschap en door zorgen over de alledaagse dingen, en dat die dag u niet onverwachts overkomt.

Want als een strik zal hij komen over allen die op het hele aardoppervlak wonen.

Waak dan te allen tijde en bid dat u waardig geacht zult worden om al die dingen die gebeuren zullen, te ontvluchten, en om te kunnen bestaan voor de Zoon des mensen.” JC in Lucas 21

Het Offervat en de Weg naar de Overwinning

Het Offervat

Als iemand op eigen initiatief het koninkrijk probeert te perfectioneren, dan zal hij daar niet in slagen.

Het koninkrijk is een offervat waar je niet aan moet komen.

Als je daar toch aan komt zal je het verknoeien.

Als je het probeert te grijpen, zal je het verliezen.

Daarom zijn er mensen die leiden en mensen die volgen; mensen die warmte geven en mensen die verkoelen; sterke mensen en zwakke mensen; mensen die bewegen en mensen die stil staan.

De wijze verwerpt daarom overbodigheid, onmatigheid en verheerlijking.

Tao Te Ching hoofdstuk 29

Wat hier in hoofdstuk 29 van de Tao Te Ching genoemd wordt is altijd erg verkeerd begrepen. Wat zou de wereld er nu anders uitzien als de mensheid de betekenis van Lao Tze's levende woorden wel goed begreep!

Lao Tze vertelt zijn leerlingen de waarheid in een paar simpele zinnen, open en eerlijk, oprecht en direct. Maar het zal heel wat uitleg vergen om over te brengen wat hij bedoelde. Dit komt doordat de wereld en de mensheid zich ontwikkeld hebben in een richting die afwijkt van het Essentiële, en zijn de dingen nu verkeerd uitgegroeid en gekristalliseerd.

De mensheid is heel erg verstrikt in het labyrint van Aardse ellende en misleiding, en de wereld is daarvoor een absolute hel geworden.

Als wij, net als Lao Tze, zeggen dat het koninkrijk - de wereld - een offervat is, waar je niet aan moet komen, dan zal je waarschijnlijk eerst stomverbaasd staan, dan verontwaardigd protesteren, en daarna misschien spottend lachen over zo'n domme en naïeve uitlating. Het offervat is één grote mesthoop geworden! Er stapelen zich steeds meer gevaren voor de wereld op, allemaal ontzaglijk groot en diep verborgen, en het loskomen hiervan is slechts een kwestie van tijd. Wat betekent dit allemaal?

Wel, eerst moeten we ons een duidelijk beeld vormen van 'het koninkrijk'. We moeten daarbij niet denken aan een Chinees keizerrijk of een ander oud vorstendom, ook niet aan bezigheden van heersers, ministers of andere autoriteiten. Het koninkrijk is in de eerste plaats de Aarde, een zich manifesterende planeet, het koninkrijk waarin het fysieke lichaam als persoonlijk aspect zich uitdrukt, evenals de lagere koninkrijken der natuur: het minerale, het planten- en het dierenrijk. Het koninkrijk is ook de Hemel-Aarde, de ware en goddelijke Woonplaats die God aan de Ware Mens, die bestaat uit lichaam, ziel en geest, gegeven heeft. De aardse Aarde en de hemelse Aarde moeten we dus als een twee-eenheid zien.

Ze zijn onafscheidelijk met elkaar verbonden en vormen samen 'het koninkrijk'.

Dit is het 'offervat': een ruimte die door de Logos gemaakt en onderhouden wordt en waarin een goddelijk proces plaatsvindt dat in lijn is met de beslissing: "Laten wij de mens scheppen naar ons evenbeeld".

En we moeten vooral niet denken dat dit oorspronkelijk goddelijk plan niet doorgaat! Vele grote machten, vele levensgolven die anders zijn dan de onze zijn betrokken bij deze enorme Taak. Zij helpen bij de ontwikkeling van de microkosmosen die geroepen zijn om weer Ware Mensen te worden.

Deze hulp is een dienst die geboden is als offer.

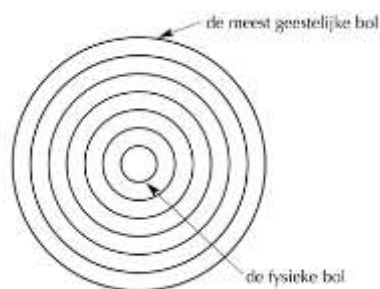
Dit is al onvoorstelbaar lang aan de gang, en zal doorgaan totdat het grote Plan van Bevrijding in het offervat helemaal voltooid is.

De Heren van Karma, de Heren van Mededogen, de vele engelscharen en talloze andere verheven wezens vormen samen de veelheid van dienaren die zich opofferen voor de gevallen mensheid. Ze zijn allemaal onderling verbonden om zo het grote en machtige Geheel te vormen dat de Christenen 'de Christus' noemen en occultisten de 'Planetaire Hiërarchie'.

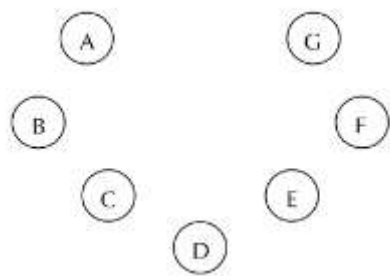
Het grote offer dat de Christus in het offervat brengt zal niet ophouden voordat alle geroepen microkosmosen de verheven Staat van Ware Mensen hebben gerealiseerd.

Verreweg de meeste mensen op Aarde denken dat ze al 'mensenwezens' zijn. We noemen onszelf 'mensen', en 'mensheid', maar dat zijn we niet, nog lang niet. Deze illusie is ons ingeprent door de theologie en alle andere verdraaiingen van de oorspronkelijke Waarheid. Het volgende overzicht van de loop van de menselijke ontwikkeling zal daarom een hoop verduidelijken.

Het offervat, deze planeet als twee-eenheid, is door vele perioden van voorbereiding gegaan die allemaal corresponderen met de verschillende fasen in de menselijke ontwikkeling. Er is een heel proces gaande van involutie, het bestaan in het nadir, en evolutie waarna het doel van het offervat bereikt is. Om hier een beeld van te schetsen spreekt de Oude Wijsheid van zeven bollen of planetaire sferen. Zeven vormen van de planetaire twee-eenheid die op verschillende frequenties vibreren binnen het ene planetaire lichaam: de Aarde.

Om het overzichtelijk te maken kunnen we deze bollen aanduiden met de letters A, B, C etc. Op dit moment leven we op globe D, de globe van het nadir en de dichte fysieke manifestatie. Globe E, de vijfde globe in de serie van zeven, bestaat op het astrale vlak, maar op de evolutionaire kant van de ontwikkeling van de mensen, en dus niet op de involutionaire kant, wat de astrale globe C was. Op iedere globe vinden er zeven ontwikkelingsfasen plaats die op een bepaalde manier gezien herhalings op een ander vibratieniveau zijn van de ontwikkelingsprocessen op de voorgaande globes. Ook kun je zeggen dat het voorbereidingen zijn voor de komende ontwikkelingen, voor de latere manifestaties van de twee-eenheid.

We leven dus nu zoals gezegd op globe D, de vierde, en dat is de globe van het nadir, het dieptepunt.

Op deze globe liggen er drie ontwikkelingsfasen achter ons waarin het prehistorische verleden als het ware werd herhaald. Dus nu leven we in de vierde fase, het Arische tijdperk waarin de Aarde al door veel secundaire transformaties is heengegaan. Het Arische tijdperk is een kritiek tijdperk, want hierin moet het hele proces van involutie, het materieel vormgevend aspect van alles, tot een einde gebracht worden. Verder moet ook de weg worden geëffend voor het manifesteren van de innerlijke kant van het leven, het spirituele aspect. Dit zal voor het eerst plaats vinden in de drie overige tijdperken op globe D, waarin de hele toekomstige bestemming van de mensheid zich zal kunnen manifesteren als een realiteit. Hierna zullen er de enorme ontwikkelingen volgen op de drie volgende globes: E, F en G.

Met dit kosmologische gegeven in ons achterhoofd moeten we ons een duidelijk beeld kunnen vormen van het offervat. We zullen nu de enorme omvang van het Plan begrijpen dat ten grondslag ligt aan de ontwikkeling van de mensheid. We zullen ons ook realiseren dat dit Plan nooit falen kan omdat het offervat beschermd wordt door de Christus.

“Het Plan dat ten grondslag ligt aan de schepping van de Mens kan niet mislukken.” We stellen dit axiomatisch, maar is dat werkelijk meer dan alleen maar een vrome wens? Is het niet onverdedigbaar optimistisch in het licht van de ware stand van zaken hier en nu, in het nadir? Laten we daar eens over nadenken.

Ongetwijfeld worstelen de mensen nu, in deze fase van het Arische tijdperk, met een grote en pijnlijke crisis,

zoals ze dat ook deden, hoewel minder heftig, ten tijde van Lao Tze. Enkele van de redenen van deze crisis van de mensheid zijn haar ik-bewustzijn, haar onwetendheid, en het gebrek aan werkelijk bevrijdende Zielskracht die daar het gevolg van is. Hierdoor is zij niet bereid voorbij het punt te gaan dat ze nu hier in het dieptepunt bereikt heeft, en zich te bewegen in een opwaartse richting van Ware Evolutie.

Het geboren worden van de mensheid kan echter niet geforceerd worden, omdat het bestaat in een systeem van vrije wil. Samenwerking met het Plan moet in eenheid, vrijheid en liefde gebeuren, en met de hulp van de nieuwgeboren Ziel die voortkomt uit de twee monadische stromen.

Het kan echter gebeuren dat deze nieuwe Zielestaat echter niet of onvoldoende aanwezig is en een driedimensionale verwarring de herinnering aan de Monade blokkeert, zodat die het bewustzijn van de persoonlijkheid niet bereikt. In dat geval zal alle vooruitgang stoppen en dan loopt het hele Plan kans te mislukken. Dan zal iedereen geconfronteerd worden met de bittere ervaring van vechten met elkaar, het verslinden van elkaar als wilde beesten, en het voor eeuwig gevangen zitten in een dodelijke en zelfvernietigende strijd, die slechts nu en dan wat verlicht wordt door een kosmische revolutie, een Verlossing van de Logos. Is dat de volledige beschrijving van onze wereldsituatie, ons verleden en onze toekomst?

Oh nee! Absoluut niet! Want “Dit zal niet altijd zo blijven” - Jezus. De kritieke fase waar we op dit moment in ons tijdperk doorheen gaan is het meest duidelijke bewijs dat de Christus de mensheid nooit in de steek zal laten, noch zal de Christus ooit van het oorspronkelijke Plan “de mens te scheppen naar Gods evenbeeld” afwijken. Het laat ook zien dat de fundamentele voorwaarde hiervoor dezelfde blijft: zelfrealisatie, realisatie van de Monade.

In feite is zelfrealisatie niet alleen de voorwaarde voor het Plan, maar ook het natuurlijke en onomstotelijke gevolg ervan.

Natuurwetten zijn inherent aan het offervat (het “heilige mengvat” zoals Hermes Trismegistus het noemde), en die bieden de ontwikkelende mensheid slechts één uitweg: het bereiken van Perfectie en Bevrijding via zelfrealisatie. Om te begrijpen hoe deze natuurwetten werken moeten we kijken naar de volgende facetten van de zich ontwikkelende mens: Ten eerste is er de goddelijke Monade, of de Microkosmos, die verbonden is met ieder ander mens in ontwikkeling.

Ten tweede zijn er de twee stromen die uit deze Monade komen. . Deze twee stromen zijn omgekeerd proportioneel gepolariseerd en worden door Lao Tze beschreven als mannelijke kracht en vrouwelijke

zachtheid, en die staan voor goddelijke Wil en creatieve Intelligentie.

Ten derde is er het karmische wezen, ook wel het karmische ego genoemd, de gevallen lipika, de tegenstander, of Lucifer.

Ten vierde bezit het gevallen monadische zelf, of het monadische ego een spirituele kern - de goddelijke vonk - waaruit de twee stromen komen.

Ten vijfde zal er via gevallen geboorte altijd een persoonlijkheid zijn, een instrument waarmee de goddelijke Monade zijn doelen bereiken kan.

Ten zesde is het zo dat deze persoonlijkheid een ongoddelijk bewustzijn heeft, een Ik, het dualistische ego.

En ten laatste maken al deze aspecten van de mens in ontwikkeling, of ze nu met elkaar samenwerken of juist met elkaar in conflict zijn, dat het Plan van Verlossing uiteindelijk volledig slagen zal.

De weg naar de overwinning

Laten we nu eens kijken naar het offervat van de tweeenheid: de aardse Aarde en de hemelse Aarde.

In dit heilig mengvat vermengt de machtige offerende kracht van de Christus zich met het gevallen menselijke systeem, en hieruit zal de Ware Mens uiteindelijk geboren worden. Deze offerende kracht kan ook beschreven worden als de Universele Ketting met zijn eindeloze lijn van boodschappers zoals Lao Tze, Melchizedek, Hermes Trismegistus, Boeddha en Jezus. Men zou het ook eenvoudig het Goddelijke kunnen noemen, zoals velen in het verleden ook hebben gedaan.

Omdat er maar één Bron van alle leven is zal het duidelijk zijn dat iedere entiteit in levend contact moet staan met deze grote offerende stroom in het heilig offervat vanaf het allereerste begin van de ontwikkeling van de Monade.

Meteen van begin af aan moet de goddelijke vonk verbonden zijn geweest met de prachtige onmetelijke goddelijke kracht van het heilige mengvat.

Iedere entiteit die deel uitmaakt van het ontwikkelingssysteem heeft dit altijd - en nog steeds - als een natuurwet ervaren, als een systematische universeel aanwezige invloed. Deze invloed brengt het Plan, het goddelijke Idee dat ten grondslag ligt aan de Scheping, naar het schepsel over. Het is de Heilige Geest die maakt dat het schepsel werkelijk Leeft. De Geest blijft voor eeuwig dezelfde en is onveranderlijk.

Laten we eens aannemen dat we nog niets weten van het Goddelijk Plan, en dat we er ook nog nooit iets van hebben gemerkt. Laten we ons eens voorstellen dat onze persoonlijkheid geen hoger vermogen bezit waarmee we bewust op dit Plan zouden kunnen reageren, en er dus aan meewerken.

Aan de ene kant is er dus de goddelijke vonk met zijn systeem, de microkosmos, en aan de andere kant is er de gevallen persoonlijkheid, nog altijd gehuld in onwetendheid en nog altijd niet in staat om op een bewuste manier te reageren.

Maar toch zouden we ondanks dit alles ons gedwongen voelen te reageren, maar wel blind. Hoe komt dat? Dat komt door de mechanismen die geïncorporeerd zijn in onze huidige staat van zijn.

We hebben een microkosmos die onze persoonlijkheid omgeeft. Deze microkosmos bezit een kern, ook wel het monadische Zelf genoemd, en van daaruit komen er twee stromen naar buiten. Uiteraard zal de microkosmos zonder enige reserve reageren op de enorme spirituele Kracht die zich voor het doel van het Goddelijk Plan van Bevrijding aanbiedt in het veld van manifestatie. Daarom spreken we ook van de innerlijke Roep van de Christus. Waar het nu om gaat is dat de persoonlijkheid die omsloten wordt door de microkosmos een geschikt voertuig - een tempel - wordt, die de goddelijke vonk en dus de Kracht van de Christus dienen kan. Daarvoor beschikt de persoonlijkheid over een hele serie aangeboren talenten, en heeft het een tweevoudig ego dat bestaat uit een Ik-bewustzijn (het bewustzijn waarmee we bijvoorbeeld deze informatie kunnen opnemen), en een karmisch ego of hoger zelf.

Het proces verloopt als volgt: de Geest van het mengvat, de enorme goddelijke Kracht die zich in het systeem van de Aarde laat gelden, brengt de goddelijke vonk tot manifestatie.

Dit is het Grote Plan: "Laten wij mensen scheppen naar ons evenbeeld". Dit Plan is in de goddelijke vonk gegrift, en hij straalt het uit naar de persoonlijkheid. De goddelijke vonk probeert de suggestie, het idee van het Plan, naar ons Ik-bewustzijn, ons ego, over te brengen. Daarom nodigt hij het ego uit om soepel en meegaand te zijn en zich te gedragen als een gewillig instrument, zodat het hele persoonlijkheids-systeem aan het Plan aangepast kan worden.

Maar wat gebeurt er als het ego niets doet, omdat het niet wil of niet kan reageren? In dat geval zal het karmische ego, het hoger zelf reageren. Hier zijn geen uitzonderingen op. Als wij via de goddelijke vonk een impuls uit het offervat krijgen, en ons Ik-bewustzijn weigert te reageren, dan zal het karmische zelf, de lipika, altijd daarvoor in de plaats reageren. Als de persoonlijkheid op de verkeerde manier reageert, of zelfs helemaal niet, dus als hij iets denkt of doet dat niet in harmonie is met die grote motiverende Kracht, dan zal het karmische zelf dit altijd merken.

Bovendien kan het hoger zelf nooit sterven voordat al het karma in evenwicht gebracht en daarmee uitgewist is. Als de persoonlijkheid sterft en daarmee verdwijnt blijft het karmische zelf bestaan. Het overleeft de dood en is dus min of meer onsterfelijk, en het zal weer actief worden als de volgende persoonlijkheid in de microkosmos geboren wordt. Godzijdank!

Want als het karmische zelf ook iedere keer samen met de persoonlijkheid zou verdwijnen, en zo als het ware zijn geheugen verliest, dan zouden de volgende persoonlijkheden steeds opnieuw dezelfde fouten maken, en dan zou de gevallen mensheid helemaal nooit vrij komen van het rad der wedergeboorte.

Maar door al die persoonlijkheden die elkaar opvolgen wordt het karmische zelf rijk aan ervaring en steeds bewuster. En aangezien hij zelf in het leven geroepen is door een verkeerde reactie op de goddelijke Wet, zal hij, zodra hij sterk genoeg is, logischerwijs de persoonlijkheid prikkelen met gevoelens, gedachten en handelingen die veel pijn, verdriet en diepe onvrede veroorzaken; kortom: hij zal ons leven tot één grote ellende maken.

Heb je je ooit afgevraagd waar al deze problemen vandaan kwamen? Heb je je ooit afgevraagd waarom het leven zo moeilijk en pijnlijk moest zijn?

Wel, de reden ligt bij het hoger zelf dat ons confronteert met het hele verleden van onze microkosmos in het nadir van materialisatie.

De moeilijkheden van deze confrontatie ondermijnen

uiteindelijk het hele persoonlijkheidssysteem, en daarmee is een begin gemaakt met het stervensproces.

Als we in grote moeilijkheden verkeren, schreeuwen we soms in wanhoop: 'O God, help me dan toch!' Maar God - de grote, heiligende Kracht van de Christus - heeft ons al die tijd al geholpen, al vanaf het eerste begin. De Goddelijkheid zou niet anders kunnen, want de suggesties, de stralingen vanuit de Geest stromen via de goddelijke vonk naar de persoonlijkheid. Dus al die negatieve aspecten van al die treurigheid waar we in het leven doorheen gaan zijn slechts een illusie, een nare droom, vergeleken bij de goddelijke Impuls en de Werkelijkheid.

Al die nare gebeurtenissen en ellendige ervaringen die het lot zijn van de gevallen persoonlijkheid, zijn geen deel van de Godheid. De mens berokkent zichzelf al dat leed op een soortgelijke manier. Alle hinder en tegenwerking die hij van zijn karmische zelf ondervindt, is bij elkaar de spiegel van al zijn verkeerde reacties. De Godheid roept ons en raakt ons aan, hij probeert ons in de richting te leiden die naar Bevrijding leidt. Als we niet op een positieve manier reageren zal het karmische zelf, of Lucifer, de Poortwachter, ons zeker dwarszitten. Onze vooruitgang zal dan vertragen en uiteindelijk zelfs helemaal stil komen te staan, met als gevolg dat we dan vastzitten op de bodem van de put des doods, en we nog vele ronden moeten maken op het rad van lijden en wedergeboorte.

Als we in de spiegel van ons verleden kijken worden we dus geconfronteerd met de som van onze verkeerde reacties. Echt een magische spiegel!

En deze magische spiegel ontmantelt het persoonlijkheidssysteem iedere keer opnieuw. In een systeem van vrije wil bestaat er geen wet die hier beperkingen aan oplegt. Het rad van dood en wedergeboorte zal eeuwig

blijven draaien in het land van de schaduw totdat de dier-mens wijselijk kiest voor 'Moge Uw Wil geschiede, niet de mijne'. Hier geeft het ongoddelijke zelf zich over aan het goddelijke Zelf, en in deze overgave vindt het noodzakelijke proces van transfiguratie plaats, omdat er vanaf dat moment Genade ontvangen kan worden.

Voor de gevallen persoonlijkheid geldt er maar één wet: we zullen deze les moeten leren. Uiteindelijk moeten we wel in de spiegel van het karmische zelf kijken en de gevolgen ervaren van wat we daarin zien, net zo lang totdat ons Ik-bewustzijn gezuiverd is, en we eindelijk willen luisteren naar de stem van de goddelijke vonk - de stem van God.

Dan moet het Ik-bewustzijn hier wel gehoor aan geven, en dus niet aan het advies van anderen, dat we vaak krijgen als we in moeilijkheden verkeren.

Als het Ik-bewustzijn juist handelt, in lijn met de wet en het Goddelijk Plan van Verlossing, dan zal het karmische zelf de resultaten waarnemen, en deze zullen nog verlevendigd worden door de liefhebbende medewerkers van de Christus-Hiërarchie. Als dit gebeurt, dan zal wat Hermes Trismegistus het "Enige Goed" noemde ontstaan.

Maar als we nog iets verwachten van het leven, als we eigenlijk nog altijd vervuld zijn van de perspectieven die deze noodorde* biedt, dan zal het karmische zelf niets van zijn dualistische kracht verliezen, en zal hij doorgaan met het voeden van de archons en de aeons van het gevallen universum. Daarmee bindt het ons des te meer aan de wereld des doods. Zolang we in die bewustzijnsstaat blijven kan het Enige Goed niet in ons geboren worden. Zelfs niet als we het advies van een verlicht leraar volgen en onze levenshouding veranderen, wat we misschien besluiten omdat we vast zitten in onze levenssituatie.

* Deze wereld is onderworpen aan een krachtige maatregel, want hij is apart gezet van Gods Koninkrijk. Daarbij komt dat het een uit nood geboren bestaansorde is, met goddelijke Goedkeuring samengesteld om de mens te behoeden voor de volledige

zelfvernietiging.

Het is de mens namelijk gegeven een tijdelijk bestaan te hebben en sterfelijk te zijn, zodat hij op die manier meerdere kansen heeft zijn spirituele inertie te doorbreken en terug te keren naar het Goddelijk Universum. Als het in het ene leven niet lukt, dan misschien in een volgend leven.

Alleen als onze reacties werkelijk van binnenuit veranderen en de gevolgen in ons leven daar heel duidelijk van zijn te zien, alleen dan zal het "Enige Goed" van Hermes zich in ons ontwikkelen tot een realiteit en zal het niet alleen maar theorie blijven, zoals het geval is met de overgrote meerderheid van aspiranten die tegenwoordig in de spirituele supermarkt rondlopen. Met behulp van deze nieuwe Kracht van Goedheid bouwt de persoonlijkheid een onuitwisbaar nieuw ziele potentieel op. Onuitwisbaar, omdat het Enige Goed dat zich nu vanwege de juiste reactie manifesteren kan, rechtstreeks verbonden is met de Kracht die de mens wil aanraken. Het is verbonden met de goddelijke Kracht van de Christus die te werk gaat via de goddelijke vonk.

Deze Christuskracht neutraliseert en verwijdert alle dualistische banden van het karmische zelf dat eerst zo veel weerstand oproep. Het zal hierna nooit meer het levens-systeem kunnen schaden. Wel zal er een herinnering aan bewaard worden, want in het Boek van Gods Herinnering wordt nooit iets vergeten. De betrokkene zal het kwaad als geheel kennen, omdat zijn littekens in zijn wezen staan gegrift, maar hij zal het niet meer als zodanig ervaren. Ondertussen draagt het karmische zelf het totaal van alle goede inzichten en vaardigheden over die het verworven heeft in de ervaring van het nadir. Daarmee zal het Enige Goed zich uiteindelijk manifesteren.

We vatten dit even samen:

Als we niet op de goede manier gehoor geven aan Gods stem, de stem van de goddelijke vonk in ons hart, zal er een reactie merkbaar zin in ons leven.

Alle fouten die we zo maken worden in het karmische zelf geregistreerd en naar ons terug gespiegeld. We kijken dus in een spiegel, en al die weerspiegelingen kunnen zich in ons leven verwoestend wreken. Door dit inperkende mechanisme zullen we uiteindelijk gedwongen worden te luisteren naar de Stem van de Stilte. Het Goddelijk Plan van Verlossing kan niet mislukken.

Als we aan de andere kant wel luisteren naar ons diepste innerlijke wezen, en we er wel op de juiste

manier gehoor aan geven, dan kan het tegenovergestelde gebeuren. De gevolgen van de positieve juiste respons zal zich ontwikkelen tot een sterke Kracht die uiteindelijk alles zal verwijderen wat ons in de weg staat. De straling van het monadische Zelf - de goddelijke vonk - zal dan in ons integreren. Het karmische zelf zal ons daarom het totaal overdragen van alle inzichten en vaardigheden die het via ervaring heeft vergaard, en dit zal uiteindelijk tot het manifesteren van het "Enige Goed" leiden.

Daarom kan men zeggen dat alle aspecten van het leven naar de staat van Bevrijding leiden, ongeacht of het nou steunende of tegenwerkende, goede of slechte gebeurtenissen zijn. Het feit dat ze bestaan dwingt de mens ze vroeg of laat als deel van dit prachtige proces van zelfrealisatie te herkennen. Allen zullen het Pad wel moeten vinden. Via zelfrealisatie zullen allen uiteindelijk de Overwinning behalen en kunnen zeggen: "Consummatum est". Het is volbracht.

Maar niets voor niets. Niemand kan om zijn beker met karma heen. Die zal tot op de laatste drup geleegd moeten worden, want een les die niet geleerd is of een vermogen dat ongebruikt is gelaten zal vroeg of laat zeker moeilijkheden opleveren. Het proces van zelfrealisatie moet absoluut en on-gecompromitteerd zijn. Alleen dan kan God zich in het vlees openbaren. Jezus, het menselijke prototype, demonstreerde dit tot op het laatste moment. Ook aan hem kon de beker niet voorbijgaan, hij moest hem ook legen. De Weg van het Kruis moest tot op het eind worden afgelegd.

Nu kan men zich afvragen: "Is dit niet een harde en deprimerende leer? Hoe kan een gedegenereerde en totaal verharde mens tegenwoordig nog in staat zijn om deze waarheid in zichzelf tot werkelijkheid te maken?" Het stellen van zulke vragen verraadt echter een gebrek aan werkelijke ervaring, en ook een staat van bewustzijn die nog altijd onder de plak van het karmische zelf zit. Zo iemand zal zelfs niet een heel klein beetje van het Enige Goede kunnen verwerven, en hij zal evenmin de nodige Kracht kunnen vergaren om zijn eigen luciferische tegenstander te overwinnen. Als het hart in het proces van 'het voorbereiden van de tempel' voldoende is gezuiverd, kan men het Ware Pad volgen. Zij die dat doen weten dat de eenheid meteen als een feest ervaren wordt zodra zich een beetje nieuwe zielskracht in het systeem openbaart. Niet alleen de goddelijke vonk ervaart het als een feest, maar ook de Christus die zich in het offervat bevindt. Precies op dat moment begint het proces van zelfinitiatie. Een enkel vonkje van die Liefde-Kracht verheft iemands hele wezen tot een staat van zo'n grenzeloze vreugde en geluk, dat hij vanaf dat moment de Godheid zal prijzen voor zijn Genade en voor de glorie van zijn Plan.

De mensheid spant zich vandaag de dag tot het uiterste in voor doelen die ten minste een beetje voldoen aan de standaard van menselijke waardigheid. Maar dit is voor het grootste deel een verkeerde reactie op het Goddelijk Plan van Verlossing en de Roep van de Christus, en we weten waar dit soort dualistische moeite toe leidt.

Alleen daar waar de goddelijke ziel geboren is kan Geest aanwezig zijn, en alleen daar kan Vrede, Liefde en Vreugde gevonden worden. Alleen op die manier overstijgt men het universum des doods in het nadir, en gaat men het Leven binnen. Als dat niet het geval is kunnen we alleen negatieve resultaten verwachten.

Daarom zei Lao Tze:

Als iemand op eigen initiatief het koninkrijk probeert te perfectioneren, dan zal hij daar niet in slagen. Het koninkrijk - de wereld als twee-eenheid - is een offervat, waar je niet aan moet komen, want het dualistische ego zal het doel daarvan nooit kunnen verwerkelijken. Als je daar toch met dualistische motieven aan komt zal je het verknoeien. Als je het probeert te grijpen, zal je het verliezen.

Als we bereid zijn deze les te leren - als we inderdaad in staat blijken dit te leren -, en als we bereid zijn het leven van ons gevallen zelf met al zijn pogen en streven ondergeschikt te maken aan wat zich toch zal moeten ontvouwen, dan zullen we de top van de berg kunnen bereiken.

Het zal nu duidelijk zijn wat Lao Tze wilde overbrengen: Hij wees de directe route naar de Overwinning.

GNOSTISCHE COMMENTAREN OP DE TAO TE TJING
THENEWCALL

O Montségur, graalburcht van Licht,
levend zonneschip
waarin zieleoogst verscholen ligt,
tot varen naar eeuwigheid gereed
Gij zegenvolle berg,
levend lichaam vol van kracht.

O Montségur, gouden offerschaal
die het Christuslicht
in harten vol verlangen spreidde
hoe straalt uw schitterende Licht.
Gij open beker naar de eeuwigheid
waarin het levend manna stroomt.

O Montségur, berg van bewustzijn
die ieder innerlijk betreden moet
als hij gaat de weg van Betlehem tot Golgotha,
de smalle weg door de nauwe poort.
Gij zijt het pad ter volmaking
dat ons voert naar eindeloze ruimte.

O Montségur, berg van heil
die vreugde spreidt in heel de wereld
door uw alles bevrijdende Licht
dat als een vuurtoren in duisternis schijnt.
Gij sterke Montsalvat
die een ieder eens beklimmen moet.

O Montségur, burcht van reinen van hart,
heilige tempel, gevoegd door liefdelijke handen,
fundament in rijk verleden,
transen reikhalzend naar oneindigheid
Gij kristallijnen hemelschip,
omkleed met stenen zwaar van stof.

O Montségur, berg die weerstand bood
aan vleesgeworden haat,
gevoed door onwetenden
die wonen in de nacht.
Innerlijk weerstond gij het ergste kwaad,
al moest gij een deel
van uw stenen mantel verliezen.

O Montségur, berg van lijden
die iedere ziel beklimmen moet
voordat het licht gaat gloren
en schaduw verliest haar kracht.
Eens voert gij ons tot uw Calvariehoogte
om onder te gaan in hemels Licht.

O Montségur, berg van verheerlijking
waardoor bewustzijn werkelijk schouwen gaat.
Aan uw voet stierven christenen van grote hoogte
door nederig de wereld te dienen.
Geen beter monument kan hen eren
dan uw top die ten hemelen wijst.

O Montségur, nu verworpen tot ruïne
doordat uw uiterlijke kleed verging,
hoewel uw schat van Licht
stralender dan ooit blijft voortbestaan.
Gij levende ark,
eens zal een nieuw schip varen,
als eeuwigheid ontsluit de tijd !

Uit: De Weg der Katharen/
Dertien Zangen van een Troubadour
©Marcel Messing

<https://vimeo.com/loscataros/montsegur>

DE SCHEPPINGSMYTHE VOLGENS HET GEHEIME BOEK VAN JOHANNES

Als we de balans opmaken van de menselijke heerschappij over de wereld ziet het er niet best uit: de wereld kampt met overbevolking, hongersnood, uitsterven van talloze levensvormen in zowel de dieren-als de plantenwereld en vervuiling van de atmosfeer.

De mensheid leeft niet in harmonie met de schepping, de medemens, en ziet zich zeker niet als beeld van God. De werkelijke betekenis van het man-vrouw zijn van de mens, van ware menswording, hebben we nog steeds niet begrepen.

Dit is dan ook de reden dat we dit onderwerp diepgaand willen behandelen, want uit de onwetendheid over deze zaken komt een intens lijden voort.

Hermes Trismegistos, wiens wijsheidsleer net zoals de bijbelteksten in de eerste eeuwen van onze jaartelling is opgetekend, stelt dat onwetendheid aangaande God het grootste kwaad is onder de mensen. Het eerste traktaat van zijn Corpus Hermeticum gaat net als Genesis over de schepping van de mens. Wij citeren een gedeelte dat veel overeenkomst vertoont met het Genesisverhaal, maar dat nog iets dieper ingaat op de taak van de mens:

«De Vader van alle dingen, de geest, die leven en licht is, bracht de mens voort, die aan hem gelijk was.

Hij beminde hem als zijn eigen kind, want de mens was zeer schoon, daar hij het beeld van zijn Vader droeg. In feite beminde God dus zijn eigen schoonheid. Hij droeg alles wat hij zelf gemaakt had aan de mens over [...] De mens nu werd van leven en licht tot ziel en geest, van leven werd hij ziel en van licht werd hij geest.

En God sprak daarbij een heilig woord: 'Neemt toe in aantal en vermenigvuldigt u in menigte, u allen die gemaakt en vervaardigd bent, en laat hij die geest bezit 'inzien' dat hijzelf onsterfelijk is en dat de zinnelijke liefde de oorzaak van de dood is, en laat hij al wat is kennen.'»

LIEFDE OF PROJECTIE?

Uit deze tekst van Hermes begrijpen wij dus dat de gescheidenheid van de geslachten tot doel heeft om de mens 'al wat is', de schepping dus, te leren doorgronden, en zo in te zien dat hij een onsterfelijk wezen is. Als hij zich daarbij tot het aardse leven en de aardse liefde beperkt, zal hij de dood kennen in plaats van de onsterfelijkheid.

Wie het intuïtieve ideaal van de ware liefde, die de oorsprong van alle leven is, bij een hem aanvullende aardse mens zoekt, vormt als het ware een projectie van dat ideaal, waaraan de ander nooit zal kunnen voldoen. Geen man en geen vrouw kan vanuit het natuurwezen de ware liefde schenken. Wel kan uit de fijnstoffelijke en fysieke aantrekkingskracht tussen man en vrouw,

die gebaseerd is op hun tegengestelde polarisatie, een harmonische relatie ontstaan. De oorsprong van het verlangen naar wat wij zien als harmonie, eenheid en liefde blijft echter bestaan. Het verlangen komt voort uit de eenzaamheid die het gevolg is van onze verbrokenheid van de geestelijke wereld, van onze oorsprong.

Wat is werkelijke liefde dan, zult u zich afvragen? Deze liefde wordt door Hermes omschreven als de Vader van alle dingen, de geest, die leven en licht is, en die de mens voortbracht die aan hem gelijk was. De oorsprong en de bestemming van de mens liggen als een geestelijke matrijs in hem besloten.

KOSMISCHE TWEE-EENHEID

De gelijkwaardigheid van man en vrouw, zowel geestelijk als moreel en stoffelijk, is geen punt van discussie; die is vanzelfsprekend.

De verschillen die er zijn, zijn te verklaren uit de oertypen, de geestelijke matrijzen die aan de mensopenbaring ten grondslag liggen en die bij de man en de vrouw verschillend zijn.

Zo zien wij een goddelijke schepping: man, en een goddelijke schepping: vrouw, terwijl deze twee aanzichten samen de menselijke levensgolf vormen. Het doel van de mens, zowel man als vrouw, is: werkelijk mens worden. En wij worden pas mens wanneer wij leren beantwoorden aan de roeping van man en vrouw. En vooral wanneer wij de juiste samenwerking tussen man en vrouw weten te herstellen.

Hoe dit mogelijk is willen wij u aan de hand van onderstaand schema uitleggen.

De universele leer van alle tijden leert ons dat het lichaam van iedere mens behalve over een stoffelijk aanzicht ook over fijnstoffelijke aanzichten beschikt, die wij hier als lichamen willen omschrijven. Deze aanzichten of lichamen zijn ieder voor zich noodzakelijk om op een bepaald gebied te kunnen werken. Zonder een grofstoffelijk lichaam kan men zich bijvoorbeeld niet uitdrukken in de grofstoffelijke wereld, maar zonder een levenslichaam ook niet in de etherische sfeer.

Ieder van deze aanzichten heeft twee polen, een positieve en een negatieve pool, waardoor de arbeid op een bepaald gebied tot stand komt.

De termen positief en negatief zijn in dit verband niet als oordeel bedoeld; met positief is bedoeld scheppend, dynamisch, uitstralend. Met negatief gepolariseerd is bedoeld ontvangend, barend.

Zo beschikt de man over:

- een positief gepolariseerd stoflichaam,
- een negatief gepolariseerd levenslichaam,
- een positief gepolariseerd begeertelichaam en
- een negatief gepolariseerd denkvermogen.

Bij de vrouw is dit precies omgekeerd, dat wil zeggen:

- negatief gepolariseerd naar het stoflichaam,
- positief gepolariseerd naar het etherlichaam,
- negatief gepolariseerd naar het begeertelichaam en
- positief gepolariseerd naar het denkvermogen.

Hieraan kunt u zien dat in het grofstoffelijke lichaam van de man de positieve pool eerst tot uiting komt, dus primair werkzaam is, terwijl de negatieve pool op de tweede plaats komt.

Bij het levenslichaam van de man is het juist andersom, bij het begeertelichaam is het net zo als bij het grofstoffelijke lichaam, terwijl het denkvermogen weer overeenkomt met het levenslichaam.

Bekijkt men nu de lichamen van de vrouw, dan ziet men juist het tegenovergestelde.

Bij de vrouw is de positieve pool van het grofstoffelijke lichaam secundair en de negatieve pool primair.

Bij het levenslichaam is het juist andersom.

De polarisatie van het begeertelichaam is ook bij haar weer gelijk aan die van het grofstoffelijke lichaam en het denkvermogen aan het levenslichaam.

Een nauwkeurige, objectieve beschouwing van man en vrouw bevestigt dit. De man is in alles het spiegelbeeld van de vrouw en omgekeerd. Hieruit volgt dan ook dat, wil de mens de grofstoffelijke wereld, de etherische sfeer, de begeertewereld en de gedachtewereld in hun totaliteit, op de juiste wijze leren kennen en beheersen, de man en de vrouw, als een volkomen eenheid, een kosmische twee-éénheid dus, moeten leren samenwerken. Zo zal de man, die alleen de positieve krachten

van de grofstoffelijke wereld kent, ook de krachten van de negatieve pool moeten leren beheersen en dat kan hij alleen in samenwerking met de vrouw. En bij de vrouw zal het omgekeerde plaatsvinden.

Ook op andere gebieden van stof zal deze samenwerking nodig zijn. Het negatieve levenslichaam van de man zal het positieve levenslichaam van de vrouw nodig hebben, om de krachten van de etherische sfeer te kunnen doorgronden. De omgekeerd-evenredige polarisatie dient de basis te zijn voor een harmonische, vrije en spontane samenwerking. Zij kan zelfs de basis zijn voor een geweldige ontwikkeling, een grootse openbaring. Zij kan man en vrouw het besef brengen welk een heerlijk, goddelijk geschenk de mens in de kosmische twee-eenheid heeft ontvangen. Op basis van dit inzicht kan het gelukken om op het natuurlijke vlak de verschillende vermogens van beide geslachten relatief harmonisch met elkaar te laten samenwerken, als voorbereiding op en ondersteuning van de samenwerking der geslachten op het bevrijdende pad.

Wie dit op basis van het ego wil bereiken zal altijd in conflict komen met zichzelf en de wereld om zich heen. Wie inzicht krijgt in de blauwdruk van wereld en mensheid zal op dat moment - niet later, ook niet na de dood, maar tijdens het leven - een geestelijke weg gaan bewandelen.

HET KONINKRIJK VAN GOD

Op deze levensweg kan uit de geest -zielenbinding met het oorspronkelijke levensveld de ware liefde worden ontvangen en vrijgemaakt.

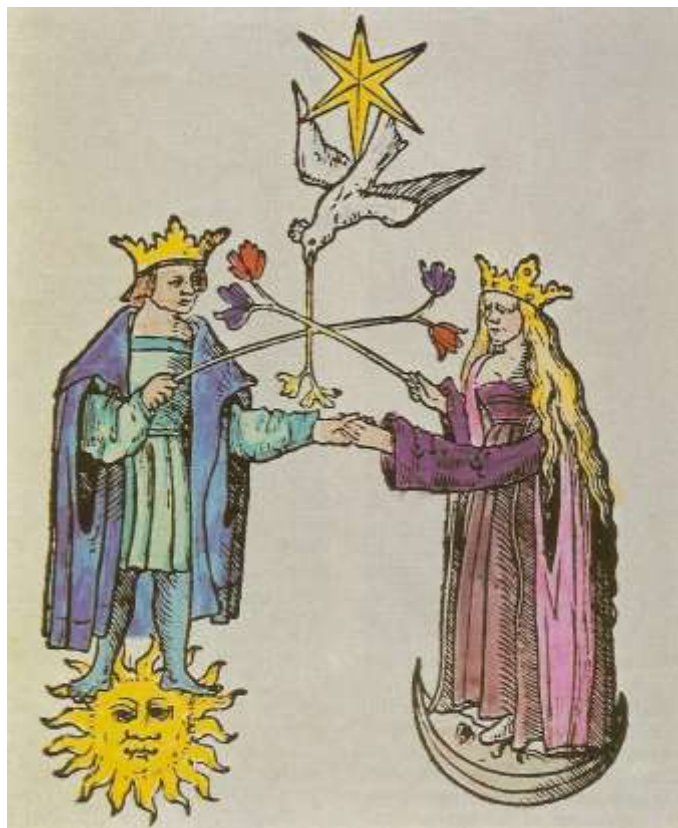
De natuurlijke liefde en de hoogste liefde zullen elkaar dan aanvullen, zonder echter met elkaar vermengd te worden, totdat de kracht van de nieuwe ziel, die de alomvattende, dragende en blijvende liefde voortbrengt, de drang tot zelfhandhaving en de oerdrang tot macht, aanzien en bezit heeft geneutraliseerd.

Jezus zei:

*Als jullie de twee een maakt
en als jullie het binnenste maakt als het buitenste
en het buitenste als het binnenste
het bovenste maakt als het onderste
en het onderste maakt als het bovenste
en als je het mannelijke en het vrouwelijke
een en hetzelfde maakt,
zodat de man niet meer een man is en de
vrouw niet meer een vrouw
als jullie het vleselijke oog vervangt
door een innerlijke schouwen
en je lijfelijke hand vervangt
door geestelijke tastzin*

*Men je loopbaan vervangt door een levensweg,
en je uiterlijke verschijning vervangt door
een beeld van God in de ziel,
dan zullen jullie ingaan tot het koninkrijk.
(Evangelie van Thomas, logion 22)*

MAN EN VROUW ZIJN EEN

Wat bedoelt Jezus nu als hij zegt: als je het mannelijke en het vrouwelijke een en hetzelfde maakt, zodat de man niet meer een man is en de vrouw niet meer een vrouw? Betekent dit dat we feitelijk allemaal halve wezens zijn? En dat de schepper alleen voor de instandhouding van de menselijke levensgolf de mens tot man en vrouw geschapen zou hebben? Dat op een zeker moment de gescheidenheid van de geslachten ophoudt te bestaan? Dit is zeker niet het geval. Hermes geeft antwoord op deze vraag in zijn dialoog met Asclepius:

“Daarom, Asclepius, is de mens een groot wonder, een eerbiedwaardig en eerwaardig wezen. Hij gaat over in de natuur Gods, als ware hij zelve een god. Hij kent het geslacht der geesten, omdat hij weet, dat hij dezelfde oorsprong heeft als zij. Hij ziet neer op dat deel van de menselijke natuur in hemzelf, dat al te menselijk is, maar hij vertrouwt op dat deel van zich dat goddelijk is [...] Hij looft en dankt God en vereert diens beeld, de kosmos, maar is zich tevens zeer wel bewust, dat hij zelf ook beelddrager Gods is, zij het indirect. Want God heeft twee beelden, de kosmos en de mens. Daaruit volgt: omdat hij een eenheid is, kan hij eensdeels met ziel en geest, dat is met verstand en intuïtie,

die bestaan uit de hogere elementen en dus goddelijk zijn, opstijgen ten hemel; anderdeels blijft hij, als sterveling van aarde, water, vuur en lucht en dus stof-felijk, met twee voeten op de aarde staan om alle taken die aan zijn zorg zijn toevertrouwd te vervullen.»

Wanneer we deze realiteit in ons leven kunnen tillen, worden we werkelijk mens, en zijn we pas in de volle betekenis van het woord een scheppend wezen. In de woorden van Hermes: «Laat hij die nu, in dit leven, geest bezit `inzien, dat hijzelf onsterfelijk is.» Het moge dus duidelijk zijn dat een mens geen partner hoeft te hebben om deze weg te kunnen gaan. Wel kunnen we deze weg gezamenlijk gaan. Heet Gnostische Veld is met haar levende krachtwerkzaamheid in de eerste plaats een geestelijk huis waarin een leerling leeft en werkt aan de onsterfelijke mens, de hemelse andere. De vorm in de stof is geheel gewijd aan een geestelijk bouwwerk dat niet van deze wereld is. Dat bouwwerk heeft zijn fundamenten in de heilige aarde, waaruit de bovennatuur voortkomt. Zo vormt het een belangrijke tijdelijke schakel tussen twee naturen, tussen de bovennatuur en de dialectische natuur. Want het ene doel, boven alles, is uiteindelijk de transformatie en de transfiguratie van de mens en de microkosmos.

Uit Pentagram jaargang 2006 nr 1

Jubelt!
Weer is Christus
uit de doden opgestaan
Maar nu in u
Eens waart gij levend dood
Nu zijt gij levend geworden
uit de dood

Marcel Messing

De meester zei:

“Er is één ding op de hele wereld dat u nooit mag vergeten. Wanneer u alles vergeet, maar dat ene niet, dan hoeft u zich nergens zorgen over te maken. Maar wanneer u overal aan denkt, alles doet en niets vergeet, maar u vergeet dat ene, dan heeft u eigenlijk niets gedaan.” Rumi

Eens voelt een mens zich een vreemdeling op deze wereld. Dan neemt hij haarscherp waar wat er allemaal gebeurt, en hij wil naar huis. De parabel van de verloren zoon is uiterst actueel..

‘Een man had twee zoons’. Hun naam is niet belangrijk. Het betreft ons allemaal. De oudste blijft thuis en de jongste vraagt zijn erfdeel en trekt enkele dagen later ‘naar een ver land’, de wereld in. Het ‘ouderlijk huis’ verlaten en de wereld intrekken is een bekend motief in sprookjes, mythen en andere verhalen. Het ouderlijk huis heet soms ook ‘hemel’, ‘paradijs’ of ‘paleis’. (...) De mens verlaat zijn gelukkige, vredige, paradijselijke toestand en gaat de wereld in. De verandering van ‘kleding’ (lichaam) onderstreept tevens zijn radicale innerlijke verandering. Zijn reis gaat tot in het diepst van de stof. Hij vergeet zijn ouders (zijn oorspronkelijke toestand, zijn ‘oorspronkelijk gelaat’), gaat helemaal

op in de geneugten van deze wereld, leidt een losbandig leven en verkwist zijn erfenis (verliest zijn spirituele vermogens). Zijn avontuur in de wereld eindigt uiteindelijk in een toestand van ‘hongersnood’. Lichamelijk en geestelijk lijdt hij honger. Maar nergens lijkt zijn honger echt bevredigd te worden. Hij kent de wereld van alle kanten, weet zich er alles van te herinneren, maar is één ding vergeten.

Hij die van goddelijke oorsprong is, wordt de hoeder van de zwijnen op aarde. Voor de joden is het varken het meest onreine dier. Het vlees mag niet gegeten worden en het kadaver niet worden aangeraakt. Zo wordt de verdwaalde mens varken onder de varkens. Met zijn snoet zit hij in de modder, de materie en hij verlangt zelfs naar het voer van de varkens, toentertijd de peulschillen van de johannesbroodboom. Hij is ‘dood’ voor de spirituele wereld en gaat als een ‘levende dode’ door de wereld. Hij is volledig vergeten wie of wat hij is. (...)

De terugkeer

In het diepst van zijn ellende wordt de verloren zoon wakker uit zijn nachtmerrie. De innerlijke stem, de innerlijke roep, de Naam, het Woord (dat altijd in de dolende mens trilt, vibreert, roept) is gehoord. De verloren zoon wordt wakker uit zijn slaap. Hij beseft plotseling zijn toestand. Hij is zijn ouders, zijn vader, zijn diepste wezen, zijn werkelijke zijn vergeten. De sluier van de wereld ontnam hem tijdelijk het zicht. In feite kan zijn erfenis nooit opraken. Want alles wat aan zijn vader behoort, behoort ook hem toe. De wereld van de geest kent geen grenzen, geen einde, geen gebrek, geen armoede. Daar is pure overvloed. Iedereen heeft er te eten. Dat wil zeggen, iedereen leeft in het licht, is licht in licht.

*Er is licht in een mens van licht
en hij verlicht de hele wereld.*

*Als hij geen licht geeft
is er duisternis.*

Evangelie van Thomas, logion 24

De verloren zoon realiseert zich plotseling zijn ‘ouderlijk huis’; zijn hemels verblijf, zijn ‘lichtpaleis’ zoals Mani het wel eens noemt, zijn goddelijke oorsprong, zijn ware of oorspronkelijke natuur, die licht en liefde is. Hij die als een bedelaar de wereld rondtrekt in gehavende kleren, is in werkelijkheid schatrijk. Hij die het ‘ebben en vloeiden’ van de wereld heeft leren kennen, is in wezen de hele oceaan. Ook al denkt hij dat hij het niet waard is om nog een zoon van zijn vader genoemd te worden, hij blijft het wel. Zoals een parel die in de modder is gevallen een parel blijft en zijn glans onmiddellijk verkrijgt als de modder ervan verwijderd is.

De jongste zoon, de vader en de oudste zoon

De jongste zoon trekt de wereld in, de oudste blijft thuis. De twee zoons zijn twee aspecten van een en hetzelfde bewustzijn. Het bewustzijn wordt hier door Jezus geïncarnatie gegeven. De 'jongste zoon' is het bewustzijn dat tot individualisatie is gekomen, dat een persoonlijkheid heeft ontwikkeld, een ego, zoals we in ieder mensenleven kunnen zien vanaf het kleine kind tot en met de volwassen en ouder wordende mens.

In de parabel geeft de vader zijn kind het erfdeel waar hij recht op heeft. Ga je gang, experimenteer, verken de wereld. Ik vraag je niets. Doe wat je wilt.

Eens zal de mens die de wereld intrekt, ontdekken dat in de wereld der vormen, in de wereld van worden, de wet heerst van zaaien en oogsten, van oorzaak en gevolg. Zolang er vanuit het ego gehandeld wordt, is er een gebonden-zijn aan de vruchten van de handelingen. Zolang de geest zich afgescheiden opstelt, zijn de resultaten pijnlijk. De Vader over wie Jezus in de parabel spreekt, is de Onnoembare, onze oergrond, onze ongrond, onze essentie, die ons steeds vergezelt. We zijn uit de Vader, in de Vader. Ieder moment. Buiten de Vader is er niets. Ogenschijnlijk 'verlaten' we de Vader, maar dat is niets anders dan onze ware essentie vergeten. De Vader is mannelijk noch vrouwelijk, boven iedere dualiteit verheven, naamloos. Maar in het woordje 'Vader' ligt wel het zorgende aspect verscholen. Zijn we bewust in de Vader, in het Rijk, de toestand van realisatie, dan staat alles ons ter beschikking. Al het zijne is het onze. God is onpersoonlijk totaalbewustzijn, volmaakte liefde en opperste intelligentie. Alles is één. Niets kan iets verlaten. Er is slechts het *idee* van verlaten en verlaten worden, van afgescheidenheid. Maar dat idee is wel voldoende om voor een hoop ellende te zorgen.

Wie het 'ouderlijk huis' verlaat, neemt altijd zijn 'erfenis' mee, zijn spiritueel vermogen. Maar als een mens langzaam vergeet wie en wat hij is, wordt de werkzaamheid van die erfenis geleidelijk geblokkeerd en belandt hij in de wereld der vormen. Tot hij er zich volledig mee vereenzelvigd, tot hij met zijn neus in de stof zit, de wereld der varkens, de zwijnerijen en kuiperijen van de wereld. De jongste zoon, die het huis verlaat, is Bewustzijn zelf, dat geïncarnatie is in de wereld der vormen. Vandaar dat 'uit- en ingaan', de wereld ingaan en terugkeren, betrekking heeft op de beweging en rust van Bewustzijn. Er is Bewustzijn in rust en er is Bewustzijn in beweging. In Bewustzijn in rust zijn alle dingen pure mogelijkheid, nog onzichtbaar, ongenoemd, één. In Bewustzijn in beweging is er individualisering, een *ogenschijnlijk* breken van éénheidsbewustzijn. (..)

Wakker worden uit de slaap van veelheid en terugkeren naar de eenheid die altijd is (het ouderlijk huis), heet ontwaken, realisatie.

De oudste zoon is dan dat aspect binnen geïncarnatie Bewustzijn dat altijd 'thuisblijft' bij de 'vader'. Het is de grond van mijn grond, het tijdloze Zelf. De oudste zoon en de vader zijn altijd één. Wat van de vader is, is ook van hem. Maar voor de jongste zoon geldt precies hetzelfde. Ook zijn grondeloze existentie is één met de vader. 'De Vader en ik zijn één.'

Thuiskomst en de reinigende werking van spijt

De 'inkeer' te midden van de varkens, is tegelijkertijd de 'terugkeer', de thuiskomst. De jongste zoon betreurt tot in het diepste van zijn wezen zijn lot, voelt zich 'zondig', beseft dat niemand anders dan zichzelf dit heeft teweeggebracht, zij het in onwetendheid. Onwetendheid is de moeder van alle ellende.

Vanuit de vader gezien, is er nimmer sprake van 'zonde', 'schuld' of 'vergeving', laat staan dat ook maar één moment overwogen zou kunnen worden om de zoon niet meer als zoon te aanvaarden. Het ongrondelijke Zelf, Dàt, staat los van oordeel, dualiteit, karmische wetten. Hoe zou 'de zoon' ooit een *dagloner* kunnen worden bij zijn vader? De zoon blijft altijd de zoon. Hij is de manifestatie van de vader.

Het spijt hebben van de zoon drukt echter iets heel bijzonders uit en komt vaker voor in de leringen van Jezus. Diepgaande spijt hebben van iets heeft een intens reinigende werking op de geest. Spijt, oprecht berouw en vergiving zijn typisch menselijke mogelijkheden. De karmische zaden die nog niet al te zeer manifest zijn geworden, sterven erdoor af. Welgemeende tranen, geen imitatie dus, zijn in staat om karma weg te spoelen. Letterlijk! Dat is een bijzonder, ja, uniek aspect in Jezus' leer, dat telkens weer naar voren komt.

De Vader vergeeft altijd, omdat de Vader liefde is. Kunnen wij echter als zoon, als manifestatie van de Vader, door te veel egokracht (nog) niet vergeven, dan kan ook de Liefde haar werkzaamheid niet vervullen. In diverse teksten heet het dan dat de Vader, soms geïncarnatie als de 'heer des huizes', 'eigenaar' of 'koning' geen vergiffenis schenkt. Weinigen beseffen de geheimenis van oprecht berouw, oprechte spijt. Het is een waterval die zich over ons uitstort en ons onmiddellijk schoonwast. De Vader, het grondeloze zijn, vraagt nimmer om excuses. Hij hoort ze niet eens. Want de Vader is ons wezen, het tijdloze, onsterfelijke Zelf.

"Als gij één stap zet naar God" zegt Eckhart, "heeft God er reeds duizend naar u gezet." Dat wil zeggen, de kloof tussen God en mij is in wezen fictief. Er is geen kloof, geen afstand, geen dualiteit.

"Zijn vader zag hem al in de verte aankomen en werd door mededogen bewogen. Hij liep hem tegemoet, viel hem om de hals en kuste hem", zo verwoordt Jezus het. De knechten volgen de bevelen van de vader op en halen het beste kled, de ring en de sandalen.

De knechten zijn het symbool van de zich in onszelf vervullende impulsen van eenheidsbewustzijn, zodra de 'terugkeer', de 'thuiskomst', heeft plaatsgevonden.

Hier en nu zijn we thuis

Het beste kleed

Terugkeren heeft niets te maken met lange rituele processen, reinigen, vasten, boetedoening, het zingen van lofliederen of bhajans, het herhalen van mantra's en inwijdingen. Dat kunnen tijdelijke hulpmiddelen zijn. Maar als er het volkomen besef is dat de mens hier en nu altijd één is met de Vader, ja, dat hij de Vader, de ongrondelijkheid is in de vorm van de 'zoon', de manifestatie, is er volkomen realisatie, vrijheid. Nogmaals, de woorden die Jezus sprak: 'De Vader en ik zijn één', gelden voor ieder mens! Wij zijn ongrondelijk Bewustzijn. Wij zijn het Absolute. Hier en nu. Niet naar ons 'ego', maar naar ons wezen. Beseffen we dat ons substraat licht en liefde is, dan plooit zich onmiddellijk het 'lichtkleed' om ons heen, symboliek van het *zijn* als licht. Van de katharen werd gezegd dat zij werkten aan hun 'lichtkleed' en dat de ingewijden *revetis* werden genoemd: zij die 'bekleed' waren (met het lichtkleed). Reeds hier en nu is de 'mantel van licht', zijn we licht. Het beste kleed dat de verloren zoon bij zijn thuiskomst van zijn vader ontvangt, symboliseert de volkomen terugkeer tot het zijn, het grondeloze substraat van licht en liefde.

Ring en sandalen

Reeds hier en nu bevindt zich de ring van eenheid aan onze vinger. Het is de zegelring van liefde. In de parabel wordt deze symbolisch opnieuw aan de vinger geschoven. Het is de bevestiging van hetgeen we reeds zijn. De nieuwe schoenen, de sandalen, symboliseren ons 'wandelen in God'. In het beeld van Hermes met de hermesstaf, de gevleugelde helm en de gevleugelde schoenen, komt ook het 'wandelen in god' naar voren. In de oude culturen was de zegelring een teken van bevoegdheid en autoriteit. Er stond een persoonlijk teken in en de drager ervan verzegelde er een brief mee. In de De mysteriën werd gesproken van 'gemerkte zielen', zij die het 'merkteken' droegen van het ware leven. De zegelring is daarom ook symbool van initiatie, van het 'gedoopt' zijn in de gnosis. (...)

Vergeet de mens deze ring, dan verliest hij zijn innerlijke autoriteit. Daarom wordt bij de terugkeer van de verloren zoon die autoriteit symbolisch hersteld in de vorm van een zegelring. Nu de zoon volwassen is valt hem op bewust niveau de gehele erfenis toe. 'Wanneer hij tot man wordt geeft zijn vader hem alles wat hij bezit.'

Feestvieren

Thuiskomen is feestvieren. Het geïndividualiseerde bewustzijn hervindt zijn bron, zijn grondeloosheid, zijn totaliteit en daarmee zijn natuurlijke liefde en vreugde,

Zijn *ananda*, zoals de hindoe die staat van bewustzijn noemt. *Sat-chit-ananda*: absoluut Bewustzijn (onveranderlijk en onsterfelijk), absoluut zijn en absolute vreugde. Toen hij in de wereld vertoefde en er zich mee vereenzelvigde, was de zoon 'dood' en 'verloren'. Dat wil zeggen, vanuit de zoon gezien was er geen innerlijke '*communio*' met de vader, hoewel de vader altijd met de zoon meereisde. Nu de zoon innerlijk is opgestaan, zichzelf weer kent als de manifestatie van de vader, is hij weer 'levend geworden', 'terug gevonden'. In de parabel laat Jezus het beste kalf slachten en wordt muziek gemaakt en gedanst.(..)

En hoewel Jezus zelf en zijn meeste leerlingen vegetarisch aten en Jezus elke vorm van dierenoffer en het kwetsen van dieren resoluut afwees, gebruikt hij in deze parabel toch het voorbeeld van een vetgemest kalf. Wordt de strekking van de parabel begrepen en is er een begin gemaakt met de inkeer, dan volgt het eten van ander voedsel (vegetarisch) vanzelf, want het doden van dieren of het bijdragen daaraan is een karmische binding aan de wereld. Het protest tot slot van de oudste zoon zal velen ongetwijfeld hebben aangesproken. Maar ook dat hoort bij het verhaal.

In feite gaat het om die ene zin: 'Kind, jij bent altijd bij me en alles wat van mij is van jou.' Het goddelijk spel van manifestatie bereikt zijn voltooiing en eindpunt in de realisatie van de jongste zoon. Het *lila* (Sanskriet voor 'goddelijk spel' van de schepping) is beëindigd. Eén is één. De jongste zoon, de vader en de oudste zoon zijn één. Voor mopperen, vragen over het hoe en waarom is geen plaats.

Al het zijne is het mijne. 'De Vader en ik zijn één'

En ze [de ziel] ontving het goddelijk wezen van de Vader, om weer nieuw te worden en daardoor teruggevoerd te worden naar de plaats waar ze vanaf de oorsprong was.

Dat is de opstanding uit de dood.

Dat is de verlossing uit gevangenschap.

Dat is het opstijgen naar de hemel.

Dat is de terugweg tot de Vader.

Verhandeling over de ziel, paragraaf 134

Uit: een Zaaier ging uit/ Over de parabellen van Jezus

©Marcel Messing — <http://www.marcelmessing.nl>

Toen maakte zich uit de meest afgelegen gebieden van zijn ziel, uit een lang vergeten verleden van zijn opgebrachte leven een klank los. Het was een woord, een lettergreep, die hij gedachteloos met stamelende stem uitbracht, het oude woord, waarmee elk brahmaans gebed begonnen en besloten werd, het heilige 'Om', dat ongeveer zoveel betekent als 'het volkomene' of 'de voleindiging'. En op hetzelfde moment, dat de klank 'Om' Siddhartha's oor bereikte ontwaakte zijn geest plotseling uit de sluimertoestand waarin hij verkeerd had en zag de dwaasheid van zijn handelswijze in....

Uit Siddhartha / Hermann Hesse

Mirdad: De ouderdom is een zware last, zowel voor mens als voor dier. En de mensen hebben hem door hun achteloze harteloosheid nog tweemaal zo zwaar gemaakt. Aan een pasgeboren kind wijden zij kwistig hun uiterste zorg en liefde. Maar aan een mens die de last van de jaren torst, schenken zij meer onverschilligheid dan zorg en meer afkeer dan sympathie. Even ongeduldig als zij willen dat de zuigeling volwassen zal worden, willen zij een oud mens door het graf verslonden zien.

De heel jonge mens is even hulpeloos als de heel oude mens. Maar de hulpeloosheid van de jonge mens roept de liefhebbende, offervaardige hulp van allen op, terwijl de hulpeloosheid van de oude mens slechts de met tegenzin gegeven hulp van weinigen weet af te dwingen. Werkelijk, oude mensen verdienen meer sympathie dan jonge.

Als het woord lang en luid moet kloppen om toegang te krijgen tot een oor dat eens gevoelig op de zwakste fluistering reageerde; als het eens zo heldere oog een dansvloer wordt voor de zonderlingste vlekken en schaduwen; als de eens gevleugelde voet een loden klomp wordt en de hand, die eens het leven vorm gaf, een gebroken gietvorm; als de knie niet meer dragen kan en het hoofd als een marionet op het lichaam wiegelt; als de molenstenen versleten zijn en de molen zelf een naargeestig hol geworden is; als opstaan betekent bevreesd te zijn om te vallen en gaan zitten een pijnlijke twijfel meebrengt of men nog ooit wel op zal staan; als eten en drinken neerkomt op vrees voor de gevolgen ervan, en niet-eten en niet-drinken betekent beslopen te worden door een afschuwelijke dood; ja, als de ouderdom over een mens komt, dan is het, broeders deelgenoten, tijd hem oren en ogen te lenen, en handen en voeten te geven, en zijn falende krachten met liefde te schragen, zodat hij voelt in zijn afnemende jaren aan het leven niets minder dierbaar te zijn dan hij het in zijn eerste kindsheid en jonge jaren was.

Tachtig jaren mogen dan slechts een flits in de eeuwigheid zijn, een mens die zich tachtig jaren lang heeft uitgezaaid, is veel meer dan een flits. Hij is voedsel voor allen die zijn leven oogsten. En welk leven wordt

niet door allen geoogst? Oogst u op dit ogenblik niet het leven van iedere man en vrouw die ooit op deze aarde rondliep? Is uw taal niet de oogst van hun taal? Zijn uw gedachten niet de sprokkelingen van hun gedachten? Zijn uw kleren en woningen, uw voedsel, uw werktuigen, uw wetten, overleveringen en gebruiken niet de kleren, de woningen, het voedsel, de werktuigen, de wetten, overleveringen en gebruiken van hen die vóór u geweest zijn?

U oogst niet één ding één keer, maar alle dingen altijd. U bent de zaaier, de oogst, de oogstlieden, het land en de dorsvloer. Als uw oogst schraal is, kijk dan naar het zaad dat u in anderen hebt uitgezaaid en naar het zaad dat u hen in u hebt laten zaaien. Kijk ook naar de oogster en zijn sikkkel, en naar het land en de dorsvloer.

Een oud mens, wiens leven u geoogst en in voorraadschuren geborgen hebt, is uw uiterste zorg waard. Zou u zijn jaren, die nog rijk zijn aan veel dat geoogst kan worden, verbitteren - alles wat u van hem geoogst en weggeborgen hebt en alles wat u nog moet oogsten, zou stellig bitter worden in uw mond. En zo is het ook met een afgeleefd dier.

Het is niet goed te profiteren van de oogst, maar de zaaier en het land te vervloeken. Wees vriendelijk tegen mensen van ieder ras en land, broeders deelgenoten. Zij zijn het voedsel voor uw reis naar God. Maar wees in het bijzonder vriendelijk voor mensen als zij oud zijn, opdat uw voedsel niet bedorven wordt door onvriendelijkheid, waardoor u nimmer het doel van uw reis zou bereiken.

Wees vriendelijk tegen dieren van elke soort en leeftijd. Zij zijn uw stomme, maar zeer trouwe helpers bij de lange en moeizame voorbereidingen voor de reis. Maar wees in het bijzonder vriendelijk tegen dieren als zij oud zijn, opdat door de hardvochtigheid van uw hart hun trouw niet in onbetrouwbaarheid verandert en hun hulp geen belemmering wordt.

Uit het boek Mirdad/ Mikhail Naimy

De 'leer van het oog' is voor de menigte,
de 'leer van het hart', voor de uitverkorenen.

De eersten herhalen trots: 'Zie, ik weet',
de laatsten, zij die in nederigheid hebben vergaard,
erkennen op zachte toon, 'aldus heb ik gehoord'.

De dharma van het 'oog' is de belichaming van het uiterlijke en het niet-bestaande.
De dharma van het 'hart' is de belichaming van bodhi, het bestendige en eeuwigdurende.

De Stem van de Stilte, Fragment II

Je bent medeschuldig aan wat je is aangedaan.
 Wanneer je uiteindelijk helder ziet, zul je beseffen dat de misdaden die tegen je begaan zijn voor je begaan zijn.
 Je vijand is je ontkende zelf waarvoor je je zo schaamt, dat je het niet kunt vergeven.
 Kijk in je diepten en je ziet zijn gezicht weerspiegeld in de stille wateren.
 Luister in de stille nacht en je voelt zijn verlangen in het bonzen van je hart.
 Je eigen ziel herkennen in het hart van de vijand, dat is de geboorte van ware liefde.
 Maar veel van je blijft nog ongeboren, verscholen achter de schaduw van ontkenning.
 Is het niet verbazingwekkend hoeveel macht een ongevaarlijke schaduw krijgt wanneer je er met angst naar kijkt?
 Door je tegen je vijand teweer te stellen maak je hem gevaarlijk.
 En je vergiftigt je eigen vlees door wraakzucht.
 Elk deel van je wereld dat je weigert lief te hebben keert zich tegen je en berooft je zo van heelheid.
 Wil je je verheffen, dan moet je alles wat het leven je afneemt aanvaarden met dezelfde verwondering als waarmee je van zijn gunsten geniet.
 Je kunt degenen op wie je neerkijkt niet hoog genoeg aanslaan, want zij hebben lessen van onschatbare waarde voor je in petto.
 Wat kun je beter voor elkaar doen dan de schurk uithangen opdat zij je het kostbaarste geschenk kunnen geven?
 Je ziet de waarde van de overtreder pas wanneer je empathie met hem hebt.
 Wees voor hem zoals je zou willen dat hij was voor jou, want door zijn ongenade heb jij het voorrecht dat je de keten van euveldeed kunt verbreken.
 Uit zwakte beschuldig je echter een ander van wat je in jezelf niet accepteert en je betaalt de prijs van je ontkenning door de pijn van zijn daden.
 Heimelijk verafschuw je je schijnheiligheid en voel je wroeging om het verdriet dat je in je verzet veroorzaakt.
 Je was dus zo handig om een charlatan in huis te halen opdat je je waarde kon herkennen zoals die in zijn aanwezigheid bloedt.
 Dit is de roep die wekt: aan de vooravond van je ontwaken moet je je vijand verwelkomen als je vriend, want jullie kunnen alleen samen opstijgen.
 Je tegenstander houdt je een onthullende spiegel voor, waarin zich beelden van sleutels tot je opstijgen weerspiegelen.
 Maar spirituele bevrijding is niet voor de zwakken.
 Je moet je hart openstellen voor de waarheid die je het diepst doorboort.

Hajjar Gibran
 De terugkeer van de profeet

« Père Saint, Dieu Juste des Bons Esprits, toi qui jamais ne te trompas, ni ne mentis ni n'erras, ni ne doutas, de peur que nous ne prenions la mort dans le monde du Dieu étranger — puisque nous ne sommes pas de ce monde et que le monde n'est pas de nous —, donne-nous à connaître ce que tu connais et à aimer ce que tu aimes. » [Extrait du Registre d'Inquisition de Jacques Fournier]

'Het enige wat mij, al lerend,
 steeds duidelijker wordt, is o Govinda:
 dat men niets leren kan!
 Ik geloof dat, hetgeen wij 'leren' noemen,
 feitelijk iets is dat niet bestaat.
 Wel is er mijn vriend, een weten,
 dat overal is, dat Atman is,
 dat in mij, in jou en
 in ieder ander wezen aanwezig is.
 En daarom begin ik hoe langer hoe meer
 naar de mening over te hellen dat dit
 weten geen grotere vijand heeft dan het
 willen weten, dan het leren'

Uit Siddhartha van H.Hesse

www.destralendgnosis.be
 Contact:
am.cirkelpunt@gmail.com